ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙ
Ο ΑΘΗΝΩΝ: ΨΗΦΙΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΗΛΕΚΤΡ
ΟΝΙΚΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ, ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΤΑΥΤ
ΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟ ΕΝΤΥΠΟ
ΕΓΓΡΑΦΟ. ΘΕΩΡΗΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΝΟΜ
ΙΜΗ ΑΠΟΥΛΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΣΗΜΑΝΣΗ ΚΑΙ
ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ, ΜΕ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΗΛ
ΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΥΠΟΓΡΑΦΗ. ΑΘΗΝΑ, Ο Γ
ΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
GEORGIOS PAPADIMITRIOU
24/11/2026 10:26

22

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΑΝΑΚΟΠΩΝ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

3881 /2026

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Ελένη Νόρα Ζάμπερ, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών, και τη Γραμματέα Ευπραξία Κυρίλη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 6η Οκτωβρίου 2026 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΟΣ:

κατοίκου] με Α.Φ.Μ. 010591048, ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου του Βίκτωρα-Ευάγγελου Τσιαφούτη (ΑΜ ΔΣΑ 31580).

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Ανώνυμης εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις με την επωνυμία «

που εδρεύει στην

και εκπροσωπείται νόμιμα, ως διαχειρίστριας των

απαιτήσεων της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία

ειδικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», της τελευταίας ως καθολικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της

Ο ανακόπτων κατέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού την από 4-6-2026 ανακοπή του, που έλαβε γενικό αριθμό κατάθεσης 126242/2026 και ειδικό αριθμό κατάθεσης 4724/2026, η οποία προσδιορίσθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, ενεγράφη στο με αριθ. ΟΒΑ-64 πινάκιο και εκφωνήθηκε κατά τη σειρά της από αυτό.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την υπό κρίση ανακοπή του, κατ' ορθή εκτίμηση του περιεχομένου του δικογράφου αυτής, ο ανακόπτων ζητεί να ακυρωθούν, για τους εκτιθέμενους σε αυτή λόγους: α) η από 16-2-2026 επιταγή προς πληρωμή, που συντάχθηκε κάτω από αντίγραφο του με αριθμό 17198/2025 πρώτου εκτελεστού απογράφου της με αριθμό 17253/2025 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, β) η με αριθμό 5040/20-4-2026 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Γεωργίου Χαρ. Λιακόπουλου, με την οποία, κατ' επίσπευση της καθ' ης, ως διαχειρίστριας των απαιτήσεων της ως άνω αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού, και για την ικανοποίηση απαίτησης ποσού 55.563,80 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων, κατασχέθηκε αναγκαστικά η πλήρης κυριότητα της υπ' αριθμόν δύο (ΙΙ) οριζόντιας ιδιοκτησίας (διαμερίσματος) του ισογείου ορόφου πολυκατοικίας, που βρίσκεται στη Δημοτική Ενότητα

επιφάνειας 87,10 τ.μ.,

με ΚΑΕΚ η οποία ανήκει κατά πλήρη κυριότητα στον ανακόπτοντα, και ορίσθηκε ως ημέρα ηλεκτρονικού πλειστηριασμού αυτής η 25η-11-2026, ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών Ευθυμίας Ρεντία, με τιμή πρώτης προσφοράς το ποσό των 187.000 ευρώ, και γ) το με αριθμό 5047/29-4-2026 απόσπασμα της ως άνω έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης του ίδιου δικαστικού επιμελητή, καθώς και να καταδικασθεί η καθ' ης στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης. Η ανακοπή αυτή εισάγεται αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου. Ειδικότερα, κατά το άρθρο 933 παρ. 1 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 43 του ν. 5134/2024, η ανακοπή κατά της εκτέλεσης εισάγεται στο μονομελές πρωτοδικείο, κατά δε την παρ. 3 του ίδιου άρθρου, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 104 του ν. 5221/2025 και εφαρμόζεται εν προκειμένω, κατά τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχ. Ι νομική σκέψη της παρούσας, αρμόδιο κατά τόπον είναι το δικαστήριο της περιφέρειας του τόπου της εκτέλεσης, εφόσον μετά την επίδοση της επιταγής ακολούθησαν και άλλες πράξεις της εκτελεστικής διαδικασίας, ο οποίος, επί εκτέλεσης για την ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων, είναι ο τόπος της κατάσχεσης. Η δωσιδικία αυτή είναι αποκλειστική και δεν επιδέχεται παρέκταση (άρθρα 933 παρ. 3 και 42 ΚΠολΔ), η δε απάλειψη της λέξης «πάντοτε» από τη διάταξη του άρθρου 933 παρ. 3 ΚΠολΔ με το άρθρο 104 του ν. 5221/2025 δεν επιφέρει μεταβολή στον χαρακτήρα της αρμοδιότητας αυτής ως αποκλειστικής (βλ. Αικ. Καραΐνδρου, Πρακτικά ζητήματα εφαρμογής του ν. 5221/2025 στην έκδοση διαταγών πληρωμής και στην αναγκαστική εκτέλεση, εισήγηση στο επιμορφωτικό σεμινάριο της ΕΣΔΙ με θέμα «Πρόσφατες τροποποιήσεις ΚΠολΔ (ν. 5221/2025)», της 8ης-6-2026, σελ. 38, δημοσιευμένη στην ιστοσελίδα της ΕΣΔΙ). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 6 παρ. 1 περ. ε' του ν. 5108/2024, ο όπου βρίσκεται το κατασχεθέν ακίνητο, εντάσσεται στην περιφέρεια του Πρωτοδικείου Πειραιώς και, ειδικότερα, στην τοπική αρμοδιότητα της περιφερειακής έδρας Καλλιθέας αυτού. Πλην όμως, κατά το άρθρο 76 παρ. 2 του ίδιου νόμου, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 39 του ν. 5326/2026 (Φ.Ε.Κ. τ. Α' 125/4-8-2026), για το Πρωτοδικείο Πειραιώς η πλήρης τοπική αρμοδιότητα, όπως περιγράφεται στο τέταρτο εδάφιο της περ. ε' της παρ. 1 του άρθρου 6, ισχύει από την 1η-4-2027, αντί της 16ης-9-2026 που προβλεπόταν πριν από την τροποποίηση αυτή, κατά δε την ίδια διάταξη, ειδικά για τις περιφερειακές έδρες του Πρωτοδικείου Αθηνών, η πλήρης υλική

αρμοδιότητά τους αρχίζει επίσης από την 1η-4-2027. Επομένως, κατά τον χρόνο άσκησης της ανακοπής (4η-6-2026), ο οποίος είναι και ο κρίσιμος για τον έλεγχο της αρμοδιότητας (πρβλ. ΜΠρΑθ 2073/2025 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ), ο Δήμος εξακολουθούσε να υπάγεται στην περιφέρεια του Πρωτοδικείου Αθηνών, όπως εξακολουθεί να υπάγεται και κατά τη συζήτηση της υπόθεσης. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 5 παρ. 1 του ν. 5108/2024 οι έδρες των πρωτοδικείων διατηρούν πλήρη καθ' ύλην αρμοδιότητα, ενώ καμία περιφερειακή έδρα του Πρωτοδικείου Αθηνών δεν ήταν καθ' ύλην αρμόδια για την εκδίκαση της ένδικης ανακοπής, αφού η διαφορά δεν υπαγόταν σε καμία από τις περιπτώσεις των άρθρων 14 παρ. 1, 15, 683 παρ. 2 και 3 και 733 ΚΠολΔ, όπως ίσχυαν κατά την έναρξη ισχύος του ν. 5108/2024 (άρθρο 14 παρ. 1 του ν. 5108/2024), δεδομένου ότι το αντικείμενό της, ήτοι η απαίτηση για την ικανοποίηση της οποίας επιβλήθηκε η κατάσχεση, ποσού 55.563,80 ευρώ, υπερβαίνει το όριο της καθ' ύλην αρμοδιότητας των ειρηνοδικείων, ενώ, επιπλέον, ο εκτελεστός τίτλος δεν έχει εκδοθεί από ειρηνοδικείο, αλλά από Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (πρβλ. άρθρο 933 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ, όπως ίσχυε πριν από την αντικατάστασή του με το άρθρο 43 του ν. 5134/2024, βλ. και ΜΠρΑθ 203/2025 όπ.π., με την οποία, αντιθέτως, κρίθηκε αρμόδια η περιφερειακή έδρα Αμαρουσίου επί ανακοπής κατά εκτέλεσης που επισπευδόταν βάσει διαταγής πληρωμής του πρώην Ειρηνοδικείου). Συνεπώς, αρμόδιο για την εκδίκαση της ανακοπής είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών στην κεντρική έδρα του, το οποίο διαθέτει πλήρη καθ' ύλην αρμοδιότητα και στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται το κατασχεθέν ακίνητο. Η ανακοπή εισάγεται κατά την προσήκουσα ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 937 παρ. 3, 591 επ. και 614 επ. ΚΠολΔ) και έχει ασκηθεί εμπρόθεσμα, εντός της κατ' άρθρο 934 παρ. 1 περ. α' ΚΠολΔ προθεσμίας των σαράντα πέντε (45) ημερών από την ημέρα της κατάσχεσης, η οποία, για την προστασία του δικαιώματος υπεράσπισης του καθ' ου η εκτέλεση, εκκινεί από την επίδοση της κατασχετήριας έκθεσης στον οφειλέτη (βλ. Σ. Πανταζόπουλος, Αναγκαστική Εκτέλεση, 2η έκδ., 2022, σ. 242, sakkoulas-online, ΕφΠειρ 172/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, η αναγκαστική κατάσχεση επιβλήθηκε στις 20-4-2026 απόντος του ανακόπτοντος, όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της ίδιας της προσβαλλόμενης έκθεσης, η τελευταία επιδόθηκε στον ανακόπτοντα στις 21-4-2026, όπως προκύπτει από τη σχετική επισημείωση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Μιχαήλ-Παναγιώτη Γ. Παούρη επί του

προσκομιζόμενου από τον ανακόπτοντα αντιγράφου της, η δε κρινόμενη ανακοπή κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου στις 4-6-2026 και επιδόθηκε στην καθ' ης την ίδια ημέρα (βλ. τη με αριθμό 10896ΣΤ'/4-6-2026 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Κωνσταντίνου Νικ. Κοττίκια), ήτοι πριν από την παρέλευση σαράντα πέντε ημερών από την επίδοση της κατασχετήριας έκθεσης και, πάντως, και από την ημέρα επιβολής της κατάσχεσης. Πρέπει, επομένως, η ανακοπή να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της, ενώ η προβαλλόμενη από την καθ' ης γενική ένσταση αοριστίας της ανακοπής στο σύνολό της κρίνεται αβάσιμη και ως εκ τούτου απορριπτέα, καθόσον ο ανακόπτων εκθέτει με σαφήνεια τις συγκεκριμένες πλημμέλειες από τις οποίες κατά τους ισχυρισμούς του πάσχουν οι προσβαλλόμενες πράξεις, το δε ορισμένο κάθε λόγου θα κριθεί κατά την επιμέρους εξέτασή του.

Ι. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 126 παρ. 7 ν. 5221/2025, οι νέες τροποποιήσεις του δικαίου της αναγκαστικής εκτέλεσης εφαρμόζονται όταν η επιταγή προς εκτέλεση έχει επιδοθεί από την 1η-1-2026 και εφεξής. Η νομοθετική αυτή επιλογή διασφαλίζει την οργανική ενότητα της εκτελεστικής διαδικασίας και εναρμονίζεται με τη ρύθμιση του άρθρου 50 παρ. 1 ΕισΝΚΠολΔ για την υπαγωγή της εκτελεστικής διαδικασίας στο σύνολό της στο ίδιο νομοθετικό καθεστώς, είτε του νεότερου είτε του προηγούμενου δικαίου με κριτήριο το χρόνο επίδοσης της επιταγής, οπότε και εκκινεί η διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης (άρθρο 924 ΚΠολΔ και 50 παρ. 1 εδ. β. ΕισΝΚΠολΔ). Ανακύπτει ζήτημα εφαρμοστέου δικαίου όταν έχουν μεσολαβήσει περισσότερες της μίας επιταγές, είτε λόγω παραίτησης του επισπεύδοντος από την πρώτη επιταγή είτε λόγω παρόδου άπρακτης της ενιαύσιας προθεσμίας του άρθ. 926 παρ. 2 ΚΠολΔ. Ως κρίσιμος χρόνος για την εφαρμογή ή μη του δικαίου μετά τον ν. 5221/2025 πρέπει να θεωρηθεί ο χρόνος επίδοσης της επιταγής προς εκτέλεση, που οδήγησε στη συνέχεια στην έναρξη της κύριας εκτελεστικής διαδικασίας διά της επιβολής κατάσχεσης επί χρηματικών απαιτήσεων ή διά της διενέργειας άμεσης εκτέλεσης, και όχι τυχόν προηγούμενες επιταγές, οι οποίες επιδόθηκαν μεν χωρίς να εκκινήσει η κύρια διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης. Η λύση αυτή εναρμονίζεται με τη νομοθετική βούληση να διατηρείται η διαδικαστική οργανική συνέχεια της εν εξελίξει εκτελεστικής διαδικασίας, και όχι τυχόν προγενέστερης που ανακλήθηκε ή

αδρανοποιήθηκε (βλ. Α. Καραΐνδρου, Τροποποιήσεις στην αναγκαστική εκτέλεση με το ν. 5221/2025, σε: Εταιρεία Νομικών Βορείου Ελλάδος, Οι τροποποιήσεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και οι λοιπές δικονομικές ρυθμίσεις του Ν. 5221/2025, 2025, σ. 291-323, Sakkoulas-Online.gr). Κατά την διάταξη του άρθρου 933 παρ. 4 ΚΠολΔ (όπως ισχύει μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 104 ν. 5221/2025 και το άρθρο 113 ν. 5264/2025), εάν ο εκτελεστός τίτλος είναι διαταγή πληρωμής, είναι απαράδεκτες αντιρρήσεις που αφορούν στην εγκυρότητά της, όπως και αντιρρήσεις που αφορούν την απαίτηση, εκτός εάν είναι οψιγενείς και δεν μπορούν πλέον να προβληθούν με ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής ή στηρίζονται σε αυτοτελές δικαίωμα που μπορεί να ασκηθεί και με κύρια αγωγή. Επομένως εξαίρεση εισάγεται, και συνεπώς οι σχετικοί ισχυρισμοί προβάλλονται παραδεκτώς, μόνον εάν αυτοί είναι οψιγενείς, ήτοι γεννήθηκαν σε χρόνο κατά τον οποίο δεν μπορούσαν πλέον να προβληθούν με την ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής (άρθρο 632 ΚΠολΔ) ή εάν στηρίζονται σε αυτοτελές δικαίωμα που μπορεί να ασκηθεί και με κύρια αγωγή. Ήτοι, με την ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ απαραδέκτως προβάλλονται λόγοι που αναφέρονται στις τυπικές αντιρρήσεις κατά του κύρους διαταγής πληρωμής και ανάγονται στην νομιμότητά της έκδοσής της και οι αντιρρήσεις αναφορικά με την ουσιαστική βασιμότητα της απαίτησης, την πληρωμή της οποίας διέταξε η διαταγή πληρωμής. Οι ανωτέρω ισχυρισμοί, εφόσον προταθούν, απορρίπτονται αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτοι κατ' άρθρο 933 παρ. 4 ΚΠολΔ, ανεξάρτητα από το χρόνο έκδοσης της διαταγής πληρωμής και του οργάνου που εξέδωσε τη διαταγή πληρωμής. Πλέον οι ως άνω αντιρρήσεις δύναται να προβληθούν μόνο με άσκηση ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής (άρθρα 632-633 ΚΠολΔ) και τη δορυφορούμενη αυτής αναστολή. Περαιτέρω, κατ' άρθρο 933 παρ. 4 εδ. α' ΚΠολΔ είναι ομοίως απαράδεκτες οι αντιρρήσεις στην έκταση που ισχύει το δεδικασμένο κατά το 633 παρ. 2 εδ. γ' ΚΠολΔ. Επομένως με την ανακοπή του 933 ΚΠολΔ όταν εκτελεστός τίτλος είναι διαταγή πληρωμής μπορούν πλέον να προβληθούν αντιρρήσεις που αναφέρονται στη νομιμότητα της διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης, όπως λ.χ. ελαττώματα της επιταγής προς εκτέλεση, πλημμέλειες της εντολής προς τον δικαστικό επιμελητή, παραβίαση διατάξεων περί ακατασχέτων, παραλείψεις στις διατυπώσεις επιβολής κατάσχεσης, ακυρότητες κατά το στάδιο της προδικασίας ή της διενέργειας του πλειστηριασμού καθώς και η διενέργεια πράξεων εκτέλεσης σε αντίθεση με τις αρχές της καλής πίστης και τα χρηστά ήθη κατ' άρθρο 281 ΑΚ. Παραδεκτώς

προβάλλονται ομοίως αντιρρήσεις που ανάγονται σε έλλειψη ή αποδυνάμωση της εκτελεστότητας του τίτλου, όπως ενδεικτικά η αναστολή εκτελεστότητας της διαταγής πληρωμής κατόπιν ευδοκίμησης αίτησης αναστολής του άρθρου 632 παρ. 2 ή 633 παρ. 2 ΚΠολΔ, η παύση ισχύος της λόγω μη εμπρόθεσμης επίδοσης κατά το άρθρο 630Α ΚΠολΔ ή η ακύρωσή της μετά από ευδοκίμηση ανακοπής του άρθρου 632 ή 633 ΚΠολΔ (βλ. Α. Καραΐνδρου, Τροποποιήσεις στην αναγκαστική εκτέλεση με το ν. 5221/2025, σε: Εταιρεία Νομικών Βορείου Ελλάδος, Οι τροποποιήσεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και οι λοιπές δικονομικές ρυθμίσεις του Ν. 5221/2025, 2025, σ. 291-323, ΤΝΠ Sakkoulas-Online.gr).

Στην προκείμενη περίπτωση, εφαρμοστέες τυγχάνουν οι προαναφερόμενες στην υπό στοιχ. Ι νομική σκέψη της παρούσας νέες τροποποιήσεις του δικαίου της αναγκαστικής εκτέλεσης, καθώς η επισπευδόμενη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης και η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης εδράζονται στην από 16-2-2026 επιταγή προς πληρωμή, συνταχθείσα κάτωθι αντιγράφου του με αριθμό 17198/2025 πρώτου εκτελεστού απογράφου της με αριθμό 17253/2025 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία επιδόθηκε στον ανακόπτοντα στις 20-2-2026 (βλ. τη με αριθμό 3886Β'/20-2-2026 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Μιχαήλ-Παναγιώτη Γ. Παούρη, η οποία μνημονεύεται στην προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης), ήτοι μετά την 1η-1-2026, χωρίς να ασκεί επιρροή η προηγηθείσα, στις 11-11-2025, επίδοση στον ανακόπτοντα αντιγράφου του ίδιου εκτελεστού απογράφου με την από 7-11-2025 επιταγή προς πληρωμή, η οποία δεν οδήγησε στην έναρξη της κύριας εκτελεστικής διαδικασίας, και, συνεπώς, εφαρμοστέα είναι η διάταξη του άρθρου 933 παρ. 4 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την ως άνω τροποποίηση. Επομένως, αντιρρήσεις του ανακόπτοντος που αφορούν την εγκυρότητα της με αριθμό 17253/2025 διαταγής πληρωμής ή την ύπαρξη και το ύψος της απαίτησης που αυτή ενσωματώνει, είναι απαράδεκτες, εκτός αν συντρέχει κάποια από τις ως άνω εξαιρέσεις. Αντιθέτως, παραδεκτώς προβάλλονται με την παρούσα ανακοπή οι αντιρρήσεις που αφορούν τη νομιμότητα της διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης, μεταξύ των οποίων η διενέργεια πράξεων εκτέλεσης σε αντίθεση με τις αρχές της καλής πίστης και τα χρηστά ήθη κατ' άρθρο

281 ΑΚ, καθώς και οι αντιρρήσεις που στηρίζονται σε γεγονότα επελθόντα μετά την έκδοση του εκτελεστού τίτλου.

ΙΙ. Έτι περαιτέρω, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 281 ΑΚ, 116, 933 ΚΠολΔ και 25 παρ. 3 του Συντάγματος συνάγεται ότι άσκηση ουσιαστικού δικαιώματος, που ανήκει στο δημόσιο δίκαιο, συνιστά και η μέσω αναγκαστικής εκτέλεσης πραγμάτωση της εξοπλισμένης με εκτελεστό τίτλο απαίτησης του δανειστή. Επομένως, λόγο ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ μπορεί να αποτελέσει και η προφανής αντίθεση της επισπευδόμενης διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης στην καλή πίστη ή στα χρηστά ήθη ή στον κοινωνικό ή οικονομικό σκοπό του δικαιώματος, όπως τα όρια αυτά διαγράφονται από τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, που απαγορεύει την καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος. Η αντίθεση αυτή προς τα ως άνω αντικειμενικά αξιολογικά κριτήρια συνήθως περιλαμβάνεται στα ουσιαστικά ελαττώματα, μπορεί, όμως, και να αναφέρεται στην απαίτηση ή στην περαιτέρω πορεία της διαδικασίας της εκτέλεσης (βλ. σχετ. ΟλΑΠ 12/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 261/2017, ΑΠ 1873/2014, ΑΠ 1603/2014, ΑΠ 758/2014, ΕφΑθ 5/2018 και ΜΕφΠειρ 523/2015, άπασες δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Προκειμένου δε να κριθεί αν σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει αντικειμενική υπέρβαση των προαναφερόμενων ορίων, συνεκτιμώνται τα κίνητρα, ο σκοπός του ασκούντος το δικαίωμα, το είδος των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν και όλες οι λοιπές περιστάσεις πραγμάτωσης της συμπεριφοράς (βλ. σχετ. ΑΠ 119/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η καταχρηστική συμπεριφορά του φορέα του δικαιώματος εμφανίζεται υπό διάφορες μορφές, όπως με την ύπαρξη δυσαναλογίας μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέσου εκτέλεσης και του επιδιωκόμενου σκοπού, με την άσκηση δικονομικού δικαιώματος κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη ή την καλή πίστη, δηλαδή όταν η συμπεριφορά του φορέα του δικαιώματος ωθείται από κακοβουλία, με αποκλειστικό σκοπό την βλάβη του άλλου, ή όταν η πράξη της εκτέλεσης υπερβαίνει τα όρια της θυσίας του οφειλέτη. Εξάλλου, για να χαρακτηριστεί η άσκηση του δικαιώματος καταχρηστική, απαιτείται οι πράξεις του υπόχρεου και η δημιουργηθείσα κατάσταση, που συνεπάγεται επαχθείς για τον ίδιο επιπτώσεις, να τελούν σε αιτιώδη σχέση με την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου. Το ζήτημα αν οι συνέπειες, που συνεπάγεται η άσκηση του δικαιώματος, είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται και σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που μπορεί να επέλθουν σε βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση της ικανοποίησης του δικαιώματός του. Γίνεται, δηλαδή, σε τελική

ανάλυση στάθμιση των αντίθετων συμφερόντων των μερών και προκρίνονται εκείνα τα συμφέροντα που παρουσιάζουν τη μεγαλύτερη σπουδαιότητα για την κοινωνική τάξη και ευρυθμία (βλ. σχετ. ΟλΑΠ 6/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1116/2018 ΔΕΕ 2019.752, ΑΠ 841/2017, ΑΠ 1603/2014, ΑΠ 736/2012 και ΜΕφΑθ 5/2018, άπασες δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 281 ΑΚ, ορίζεται ότι: «Η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος». Κατά την έννοια της διάταξης αυτής για να θεωρηθεί η άσκηση δικαιώματος ως καταχρηστική, θα πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων, που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή ο οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, να προκύπτει από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου ή από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν την γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟλΑΠ 2/2019 ΧρΙΔ 2019.504, ΟλΑΠ 10/2012 ΧρΙΔ 2013.433, ΟλΑΠ 16/2006 ΕλλΔνη 2006.1331, ΟλΑΠ 33/2005 ΕλλΔνη 2005.1033, ΟλΑΠ 17/1995 ΕλλΔνη 1995.1531, ΑΠ 455/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η υπέρβαση των ορίων άσκησης του δικαιώματος πρέπει να είναι προφανής, δηλαδή έκδηλη, καταφανής, το οποίο (υπέρβαση) συμβαίνει και όταν αυτή προκαλεί την έντονη εντύπωση αδικίας. Μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη, στον οφειλέτη, δεν μπορεί να αποτελέσει κατάχρηση δικαιώματος, κατ' άρθρο 281 ΑΚ, παρά μόνο αν το γεγονός αυτό μπορεί να συνδυασθεί και με άλλες περιστάσεις, όπως, όταν ο δανειστής δεν έχει συμφέρον στην άσκηση του δικαιώματος. Έλλειψη, όμως, συμφέροντος δεν μπορεί να υπάρχει, όταν ο δανειστής, όπως έχει δικαίωμα από την σύμβαση, αποφασίζει να εισπράξει την απαίτησή του, διότι τούτο αποτελεί δικαίωμα συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας (διαχείρισης) αυτός μπορεί να αποφασίζει, εκτός αν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει υπέρβαση και μάλιστα προφανής των αρχών της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του οικονομικού και κοινωνικού σκοπού του δικαιώματος (ΑΠ 323/2021, ΑΠ 69/2021, ΑΠ 267/2021, ΑΠ 1215/2021, ΑΠ 311/2020 και ΑΠ 1185/2019, άπασες δημοσιευμένες στη ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Αυτό συμβαίνει και όταν η συμπεριφορά του δανειστή που προηγήθηκε της άσκησης του δικαιώματος του, σε συνδυασμό με την

πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο μεσοδιάστημα, δημιούργησαν στον οφειλέτη την εύλογη πεποίθηση ότι ο δανειστής δεν θα ασκούσε το δικαίωμά του στο χρόνο που το άσκησε, με αποτέλεσμα η πρόωρη άσκησή του να προκαλεί επαχθείς συνέπειες στον οφειλέτη και να εμφανίζεται έτσι αδικαιολόγητη και καταχρηστική. Ειδικότερα, οι τράπεζες, ως χρηματοδοτικοί οργανισμοί που ασκούν αποφασιστική επίδραση στην ανάπτυξη και στη λειτουργία των χρηματοδοτούμενων από αυτές επιχειρήσεων, έχουν αυξημένη ευθύνη κατά την άσκηση του χρηματοδοτικού τους έργου και οφείλουν να μεριμνούν για τα συμφέροντα των επιχειρήσεων ή των ιδιωτών που χρηματοδοτούν, αφού από τη φύση της η πιστωτική σχέση, ως διαρκής έννομη σχέση ιδιαίτερης εμπιστοσύνης μεταξύ των συμβαλλομένων, επιβάλλει την υποχρέωση πίστης και προστασίας από την πλευρά των τραπεζών των συμφερόντων των πελατών τους, ώστε να αποφεύγονται υπέρμετρα επαχθείς για αυτούς συνέπειες. Επομένως και για το λόγο αυτό, η άσκηση των δικαιωμάτων τους θα πρέπει να κυριαρχείται από τις αρχές της καλόπιστης και σύμφωνης με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη εκπλήρωσης των οφειλόμενων παροχών (άρθρα 178, 200 και 288 ΑΚ) και να αποφεύγεται αντίστοιχα κάθε κατάχρηση στη συμπεριφορά τους. Έτσι, σε περίπτωση δυσχέρειας του πιστούχου της τράπεζας να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του από την πιστωτική σύμβαση, λόγω πρόσκαιρης οικονομικής αδυναμίας του, που όμως υπερβαίνει τα όρια της αντοχής του, η καλόπιστη από την πλευρά της τράπεζας συμπεριφορά επιβάλλει σε αυτή την υποχρέωση να ανεχθεί μια εύλογη καθυστέρηση στην εκπλήρωση της παροχής του οφειλέτη, ιδίως, όταν η επιδίωξη της άμεσης εκπλήρωσης της παροχής του πρόκειται να οδηγήσει σε πλήρη οικονομική καταστροφή του, χωρίς ουσιαστικό κέρδος για την ίδια. Κατά την έννοια αυτή, η τράπεζα θα πρέπει, σε περίπτωση πρόσκαιρης οικονομικής αδυναμίας του πελάτη της, να αποφύγει την εσπευσμένη καταγγελία της μεταξύ τους πιστωτικής σύμβασης και το κλείσιμο του αλληλόχρεου λογαριασμού τους ή της μεταξύ τους σύμβασης τοκοχρεολυτικού δανείου προπάντων, όταν οι απαιτήσεις της είναι ασφαλισμένες με εμπράγματες ή προσωπικές ασφάλειες, ο δε πελάτης της βρίσκεται σε άμεση οικονομική εξάρτηση από αυτή και δεν οφείλει σε τρίτους, αφού τότε οι παραπάνω ενέργειές της προσλαμβάνουν καταχρηστικό χαρακτήρα (ΑΠ 323/2021, ό.π., ΑΠ 476/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1185/2019, ό.π., ΑΠ 1352/2011 ΕΕμπΔ 2012.417, ΕφΑΘ 854/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜονΕφΠατρ 233/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Απαιτείται, ακόμη, οι πράξεις του υπόχρεου και η από αυτόν δημιουργηθείσα κατάσταση, που

συνεπάγεται ιδιαιτέρως επαχθείς για τον ίδιο επιπτώσεις, να τελούν σε ουσιώδη σχέση με την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου. Το ζήτημα δε, αν οι συνέπειες, που συνεπάγεται η άσκηση του δικαιώματος, είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται και σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που μπορεί να επέλθουν σε βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση της ικανοποίησης του δικαιώματος του (ΟλΑΠ 10/2012, ΑΠ 1007/2020, ΑΠ 1216/2020, ΑΠ 667/2020, ΑΠ 881/2019 και ΑΠ 1058/2018, άπασες δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στον περιορισμό υπάγεται κάθε δικαίωμα, από οπουδήποτε και εάν πηγάζει, δηλαδή από το ιδιωτικό ή δημόσιο δίκαιο. Υπάγονται, μεταξύ άλλων, τα διαπλαστικά δικαιώματα, όπως η καταγγελία μίας σύμβασης (ΑΠ 323/2021, ΑΠ 1185/2019, ΑΠ 1352/2011 και ΕφΑθ 1527/2024, άπασες δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Απ. Γεωργιάδης στην ΕρμΑΚ, Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, Τόμος Ι, άρθρο 281, αριθμ. 3-26, σελ. 490-492, Μ. Μαργαρίτης/Αν. Μαργαρίτη, ΕρμΑΚ, άρθρο 281, αριθμ. 3-7, σελ. 227-228). Ειδικότερα, η άσκηση του δικαιώματος, εξαιτίας της οποίας προκαλούνται στον υπόχρεο επαχθείς και όχι κατ' ανάγκη αφόρητες συνέπειες, πρέπει να μην είναι σε τέτοιο βαθμό ανεκτή, ώστε, μετά από στάθμισή τους προς το εντεύθεν εξυπηρετούμενο συμφέρον του δικαιούχου, να κρίνεται επιβεβλημένη για την αποτροπή των επαχθών ως προς τον υπόχρεο συνεπειών η θυσία του ασκούμενου δικαιώματος, σε συνάρτηση με τη θεμελιώδη αρχή της αναλογικότητας. Η τελευταία, ως διάχυτη στην έννομη τάξη, υπερβαίνει τα όρια της ρητής συνταγματικής κατοχύρωσης της, οφείλει δε ο δικαστής, κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή της νομοθεσίας, να προστρέχει στο κρίσιμο για την όλη έννομη τάξη περιεχόμενο της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας. Αποτελεί την αντίστροφη μορφή της απαγόρευσης της κατάχρησης δικαιώματος, όταν το ασκούμενο δικαίωμα υπερβαίνει τα ακραία όρια της καλής πίστης, των χρηστών ηθών, καθώς και του οικονομικού και κοινωνικού σκοπού του δικαιώματος. Στην περίπτωση δε υπέρβασης της αρχής της αναλογικότητας πρόκειται για δυσαναλογία μέσου προς το σκοπό, δηλαδή το ασκούμενο δικαίωμα έχει απωλέσει την αναλογία του προς τον επιδιωκόμενο σκοπό και συνακόλουθα η άσκηση του είναι απαγορευμένη. Επομένως, όπως και η κατάχρηση δικαιώματος, που αποτελεί απαγορευτικό κανόνα, και οριοθετεί αρνητικά την άσκηση των δικαιωμάτων, έτσι και η αρχή της αναλογικότητας αποτελεί κανόνα δικαίου (γενική νομική αρχή), η οποία προσδιορίζει την τελολογική λειτουργία των πάσης φύσεως δικαιωμάτων και του ιδιωτικού δικαίου. Από τα ως άνω συνάγεται, ως γενική νομική αρχή, ότι η έννομη

συνέπεια που είτε προβλέπεται από κανόνα δικαίου, είτε απαγγέλλεται από δικαστικό ή διοικητικό όργανο, πρέπει να τελεί, σε σχέση ανεκτής αναλογίας προς το αντίστοιχο πραγματικό, δηλαδή να μην υπερβαίνει τα όρια, όπως διαγράφονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και της κοινής περί δικαίου συνείδησης σε ορισμένο τόπο και χρόνο, όπως αποτυπώνονται με την συνήθη πρακτική των δικαστηρίων (ΟλΑΠ 9/2015 ΧρΙΔ 2015.575).

Με τον δεύτερο λόγο της ανακοπής, ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις αναγκαστικής εκτέλεσης πρέπει να ακυρωθούν, διότι, για τους λόγους που αναλύει, η επίσπευση από την καθ' ης διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του και η κατάσχεση της ακίνητης περιουσίας του αντίκειται στην συναλλακτική καλή πίστη και στα χρηστά ήθη. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι είναι ηλικίας ογδόντα έξι ετών, όπως και η σύζυγός του, με την οποία διαμένει στο κατασχεθέν διαμέρισμα, το οποίο αποτελεί την κύρια κατοικία τους, ότι αμφότεροι αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα υγείας, ότι, όταν περιήλθε σε αδυναμία εξυπηρέτησης του δανείου λόγω των περικοπών της σύνταξής του, ο ίδιος και τα μέλη της οικογένειάς του επιχείρησαν επανειλημμένως να ρυθμίσουν την οφειλή, πλην όμως τόσο η δικαιοπάροχος τράπεζα όσο και η καθ' ης αρνήθηκαν κάθε διαπραγμάτευση, επικαλούμενες την προχωρημένη ηλικία του και την υπαγωγή της εγγυήτριας θυγατέρας του στη ρύθμιση του ν. 3869/2010, ότι η καθ' ης κατήγγειλε τη δανειακή σύμβαση χωρίς να εφαρμόσει προηγουμένως τη Διαδικασία Επίλυσης Καθυστερήσεων του Κώδικα Δεοντολογίας του ν. 4224/2013, ότι η απαίτηση μεταβιβάστηκε στην ως άνω εταιρεία ειδικού σκοπού χωρίς να έχει προηγηθεί η εξώδικη πρόσκληση του οφειλέτη με γραπτή πρόταση κατάλληλης ρύθμισης, που προέβλεπε ο ν. 4354/2015, ότι στις 3-6-2025 υπέβαλε αίτηση υπαγωγής στον εξωδικαστικό μηχανισμό ρύθμισης οφειλών του ν. 4738/2020, η οποία, μετά την οριστική υποβολή της στις 22-7-2025, απέβη άκαρπη λόγω της άρνησης της καθ' ης να υποβάλει πρόταση ρύθμισης, και ότι η καθ' ης, χωρίς να του υποβάλει ποτέ οποιαδήποτε πρόταση ρύθμισης, προέβη στην επιβολή κατάσχεσης στην κύρια κατοικία του, παραβιάζοντας την υποχρέωση ανοχής που υπέχει ως διαχειρίστρια πιστώσεων, με αποτέλεσμα οι προσβαλλόμενες πράξεις να είναι καταχρηστικές. Ο λόγος αυτός, κατά το μέρος που με αυτόν ο ανακόπτων αποδίδει καταχρηστικό χαρακτήρα στην καταγγελία της δανειακής σύμβασης, λόγω της μη εφαρμογής της Διαδικασίας Επίλυσης Καθυστερήσεων, και στη μεταβίβαση της απαίτησης χωρίς την προηγούμενη πρόσκλησή του με πρόταση κατάλληλης ρύθμισης, είναι

απαράδεκτος, κατ' άρθρο 933 παρ. 4 ΚΠολΔ, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχ. Ι νομική σκέψη της παρούσας, καθόσον με αυτόν προβάλλονται αντιρρήσεις κατά της απαίτησης που ενσωματώνει η διαταγή πληρωμής, οι οποίες στηρίζονται σε γεγονότα προγενέστερα της έκδοσης αυτής και μπορούσαν να προβληθούν με ανακοπή κατ' αυτής, χωρίς να είναι οψιγενείς ή να στηρίζονται σε αυτοτελές δικαίωμα που μπορεί να ασκηθεί και με κύρια αγωγή. Κατά τα λοιπά, ο λόγος αυτός, με τον οποίο ο ανακόπτων δεν βάλλει κατά της απαίτησης ή του κύρους του εκτελεστού τίτλου, αλλά κατά του τρόπου άσκησης από την καθ' ης του δικαιώματος για αναγκαστική εκτέλεση στην κύρια κατοικία του, προβάλλεται παραδεκτώς, είναι ορισμένος, απορριπτομένης της περί του αντιθέτου ένστασης της καθ' ης, αφού εκτίθενται σε αυτόν όλα τα περιστατικά που απαιτούνται για τη θεμελίωσή του, ήτοι η ηλικία και η κατάσταση της υγείας του ανακόπτοντος και της συζύγου του, η ιδιότητα του κατασχεθέντος ως κύριας κατοικίας τους, οι προσπάθειες ρύθμισης της οφειλής και η άρνηση της καθ' ης να εξετάσει οποιαδήποτε ρύθμιση, και νόμιμος, στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 281 ΑΚ, 116 και 933 ΚΠολΔ, κατά τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχ. ΙΙ νομική σκέψη της παρούσας, και πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από την ένορκη κατάθεση της μάρτυρος που εξετάσθηκε με την επιμέλεια του ανακόπτοντος, η οποία εξετάσθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου, καθώς και από όλα τα έγγραφα που προσκομίζουν, με νόμιμη επίκληση, οι διάδικοι, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει της με αριθμό σύμβασης καταναλωτικού δανείου, που καταρτίσθηκε μεταξύ της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», την οποία διαδέχθηκε, λόγω συγχώνευσης δι' απορρόφησης, η ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», αφενός, και του ανακόπτοντος, ως οφειλέτη, και της θυγατέρας του , ως εγγυήτριας, αφετέρου, χορηγήθηκε στον ανακόπτοντα καταναλωτικό δάνειο ποσού 145.000 ευρώ. Η απαίτηση από τη σύμβαση αυτή μεταβιβάστηκε στην αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία η διαχείριση των απαιτήσεων της οποίας έχει ανατεθεί στην καθ' ης. Λόγω της υπερημερίας του οφειλέτη, η καθ' ης, με την από 2-7-2025 εξώδικη δήλωση, που επιδόθηκε στον

ανακόπτοντα στις 9-7-2025, κατήγγειλε τη σύμβαση και τον κάλεσε να καταβάλει το οφειλόμενο κατά την 29-5-2025 χρεωστικό υπόλοιπο, ποσού 126.081,69 ευρώ, ακολούθως δε, κατόπιν αίτησής της, εκδόθηκε η με αριθμό 17253/2025 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία διατάχθηκε ο ανακόπτων να καταβάλει στην καθ' ης, υπό την ως άνω ιδιότητά της, το ποσό των 53.966 ευρώ, εντόκως από 10-7-2025. Κάτω από αντίγραφο του με αριθμό 17198/2025 πρώτου εκτελεστού απογράφου της διαταγής αυτής, η καθ' ης επέδωσε στον ανακόπτοντα, στις 20-2-2026, την από 16-2-2026 επιταγή προς πληρωμή και, στη συνέχεια, με την προσβαλλόμενη με αριθμό 5040/20-4-2026 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Γεωργίου Χαρ. Λιακόπουλου, κατασχέθηκε αναγκαστικά, για την ικανοποίηση απαίτησης ποσού 55.563,80 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων, η υπ' αριθμόν δύο (ΙΙ) οριζόντια ιδιοκτησία (διαμέρισμα) του ισογείου ορόφου πολυκατοικίας, που βρίσκεται στο επί της οδού επιφάνειας 87,10 τ.μ., με ΚΑΕΚ , η οποία ανήκει στον ανακόπτοντα κατά πλήρη κυριότητα ήδη από το έτος 1982, δυνάμει του με αριθμό συμβολαίου του Συμβολαιογράφου Καλλιθέας Ιωάννη Βερβενιώτη, και αποτελεί την κύρια κατοικία του ίδιου και της συζύγου του,

όπως προκύπτει από το ότι στη διεύθυνση αυτή δηλώνει ο ανακόπτων την κατοικία του σε όλα τα προσκομιζόμενα έγγραφα, μεταξύ των οποίων η βεβαίωση εικόνας των βασικών στοιχείων του στο φορολογικό μητρώο και τα ενημερωτικά σημειώματα πληρωμής της σύνταξής του, από την κατάθεση της μάρτυρος, και δεν αμφισβητείται άλλωστε από την καθ' ης, ενώ ως ημέρα του ηλεκτρονικού πλειστηριασμού ορίσθηκε η 25η-11-2026, ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών Ευθυμίας Ρεντία, με τιμή πρώτης προσφοράς το ποσό των 187.000 ευρώ. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ο ανακόπτων γεννήθηκε την 18η-11-1940 και ήταν, επομένως, ηλικίας ογδόντα πέντε ετών κατά τον χρόνο επίδοσης της επιταγής και επιβολής της κατάσχεσης, συμπλήρωσε δε την 18η-11-2026 το ογδοηκοστό έκτο έτος της ηλικίας του, ενώ η σύζυγός του, με την οποία συνοικεί στο κατασχεθέν διαμέρισμα, είναι, κατά την κατάθεση της μάρτυρος, επίσης ηλικίας ογδόντα έξι ετών. Ο ανακόπτων είναι συνταξιούχος και λαμβάνει από τον e-ΕΦΚΑ κύρια σύνταξη γήρατος ποσού 1.093,78 ευρώ και επικουρική σύνταξη ποσού 172,61 ευρώ, ήτοι συνολικά 1.266,39 ευρώ μηνιαίως, όπως προκύπτει από τα προσκομιζόμενα ενημερωτικά

σημειώματα πληρωμής κύριας και επικουρικής σύνταξης, που εκτυπώθηκαν την 11η-9-2026. Από τον προσκομιζόμενο φάκελο ασφάλισης υγείας του ΕΟΠΥΥ προκύπτει ότι ο ανακόπτων πάσχει, μεταξύ άλλων, από σακχαρώδη διαβήτη, ιδιοπαθή υπέρταση, χρόνια αποφρακτική πνευμονοπάθεια και υπερπλασία του προστάτη και ότι τον Φεβρουάριο του έτους 2026 νοσηλεύθηκε για γεροντικό καταρράκτη, η δε σύζυγός του, σύμφωνα με την από 30-4-2026 ιατρική γνωμάτευση του ψυχιάτρου , παρακολουθείται επί δεκαετία πάσχουσα από χρόνια συναισθηματική διαταραχή με περιοδικές ψυχωσικές εξάρσεις, παρουσιάζει γνωσιακή έκπτωση από τριετίας περίπου και λαμβάνει συστηματικά φαρμακευτική αγωγή, όπως επιβεβαίωσε και η μάρτυρας, καταθέτοντας ότι η μητέρα της έχει ψυχωτικά προβλήματα και δεν γνωρίζει καν την επισπευδόμενη σε βάρος της κατοικίας τους εκτέλεση. Εξάλλου, η εγγυήτρια της επίδικης σύμβασης, έχει υπαχθεί στη ρύθμιση του ν. 3869/2010 με τη με αριθμό 208/2022 απόφαση του Ειρηνοδικείου Νέας Ιωνίας (διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας), στη δίκη επί της οποίας άσκησε κύρια παρέμβαση η ως άνω εταιρεία ειδικού σκοπού , για απαιτήσεις από δάνεια για τα οποία η αιτούσα ευθυνόταν ως εγγυήτρια, και υποχρεώθηκε σε μηνιαίες καταβολές, συμμέτρως προς όλους τους πιστωτές, ποσού 200 ευρώ για χρονικό διάστημα τριών ετών και, ακολούθως, ποσού 163 ευρώ για 180 μήνες, τις οποίες, κατά την κατάθεση της μάρτυρος, καταβάλλει κανονικά, με αποτέλεσμα η ειδική διάδοχος, για λογαριασμό της οποίας ενεργεί η καθ' ης, να γνωρίζει, ήδη από το έτος 2022, την οικονομική κατάσταση της εγγυήτριας και την αδυναμία της να ανταποκριθεί σε καταβολές πέραν των ως άνω. Αποδείχθηκε, επίσης, ότι το επίδικο δάνειο, όπως κατέθεσε η μάρτυρας, κατέστη μη εξυπηρετούμενο από το έτος 2014 και ότι, έκτοτε, ο ανακόπτων και τα μέλη της οικογένειάς του επιχείρησαν επανειλημμένως, με αυτοπρόσωπη προσέλευση στα καταστήματα της δικαιοπαρόχου τράπεζας και, μεταγενέστερα, στα γραφεία της καθ' ης, καθώς και με μηνύματα και ηλεκτρονική αλληλογραφία, να ρυθμίσουν την οφειλή, υποβάλλοντας αιτήματα και δικαιολογητικά, πλην όμως τα αιτήματά τους απορρίπτονταν λόγω της ηλικίας του ανακόπτοντος. Επιπλέον, ο ανακόπτων, στις 3-6-2025, ήτοι πριν από την καταγγελία της σύμβασης, υπέβαλε μέσω της ηλεκτρονικής πλατφόρμας του εξωδικαστικού μηχανισμού ρύθμισης οφειλών του ν. 4738/2020 τη με αριθμό αίτηση, η οποία υποβλήθηκε οριστικά στις 22-7-2025 και ολοκληρώθηκε ως «Άκαρπη περαίωση/απορριφθείσα», όπως προκύπτει

από την προσκομιζόμενη εκτύπωση της πλατφόρμας και την από 5-10-2026 βεβαίωση της Γενικής Γραμματείας Χρηματοπιστωτικού Τομέα και Διαχείρισης Ιδιωτικού Χρέους, χωρίς να προκύπτει από τα έγγραφα αυτά ο λόγος της απόρριψης, κατά δε την κατάθεση της μάρτυρος η προσπάθεια αυτή απέτυχε επίσης λόγω της ηλικίας του ανακόπτοντος. Η καθ' ης, από την πλευρά της, δεν επικαλέσθηκε ούτε προσκόμισε οποιοδήποτε στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι, πριν από την επίσπευση της εκτέλεσης, υπέβαλε στον ανακόπτοντα οποιαδήποτε πρόταση ρύθμισης ή ότι εξέτασε κατ' ουσίαν τα αιτήματά του, ούτε ότι ο ανακόπτων αρνήθηκε να συνεργασθεί μαζί της ή να της παράσχει τα οικονομικά του στοιχεία. Μετά την άσκηση της ανακοπής, και ενώ εκκρεμούσε ο πλειστηριασμός, ο προστηθείς υπάλληλος της καθ' ης, με τα από 19-6-2026 και 1-7-2026 ηλεκτρονικά μηνύματα, ζήτησε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του ανακόπτοντος τα δικαιολογητικά του ανακόπτοντος και της εγγυήτριας για την υποβολή αιτήματος ρύθμισης, τα οποία ο τελευταίος απέστειλε στις 11-9-2026, επισημαίνοντας ότι η εγγυήτρια έχει ενταχθεί στον ν. 3869/2010 και τηρεί κανονικά τη ρύθμιση, και, στις 14-9-2026, απέστειλε επιπλέον τα ιατρικά έγγραφα του ανακόπτοντος και της συζύγου του. Ακολούθως, κατόπιν πρόσκλησης της καθ' ης, ο πληρεξούσιος δικηγόρος του ανακόπτοντος, με το από 8-10-2026 ηλεκτρονικό μήνυμα, πρότεινε την καταβολή προκαταβολής ύψους 5.000 έως 8.000 ευρώ περίπου και την προσωρινή ρύθμιση της οφειλής για χρονικό διάστημα δύο έως τριών ετών με μηνιαίες καταβολές ποσού 800 ευρώ, με σκοπό την αποφυγή του πλειστηριασμού και της αποβολής των υπερηλίκων συζύγων από την κατοικία τους. Την επομένη, 9-10-2026, η καθ' ης απέρριψε την πρόταση αυτή, αναφέροντας ότι «λαμβάνοντας υπόψη τα οικονομικά στοιχεία του οφειλέτη, την ηλικία του και την έλλειψη κάποιου τριτεγγυητή (νεότερης ηλικίας), δεν μπορεί να ικανοποιηθεί» και ότι «Όλες οι λύσεις που μπορούμε να εξετάσουμε είναι μακροπρόθεσμες ή/και ολικής αποπληρωμής (εφάπαξ)», χωρίς να υποβάλει οποιαδήποτε αντιπρόταση. Κατά την ένορκη κατάθεσή της, εξάλλου, η μάρτυρας, θυγατέρα του ανακόπτοντος, ηλικίας πενήντα ετών, δήλωσε ότι είναι υγιής και ότι δύναται και προτίθεται να καταβάλει η ίδια προκαταβολή ύψους 5.000 έως 10.000 ευρώ και μηνιαίες δόσεις ύψους 800 έως 900 ευρώ για την εξόφληση του υπολοίπου της οφειλής, προκειμένου να αποτραπεί ο πλειστηριασμός της κατοικίας των γονέων της, επιβεβαίωσε δε, απαντώντας σε επανειλημμένες ερωτήσεις του Δικαστηρίου και του πληρεξουσίου δικηγόρου της καθ' ης, ότι τα αιτήματα ρύθμισης που υπέβαλαν, συνοδευόμενα από τα

απαιτούμενα δικαιολογητικά, προσκρούουν στο όριο ηλικίας. Η κατάθεση της μάρτυρος, παρά τη συγγένειά της με τον ανακόπτοντα, κρίνεται πειστική και αξιόπιστη, καθόσον ήταν σαφής, συγκεκριμένη και απαλλαγμένη από αντιφάσεις, η μάρτυρας απάντησε με ευθύτητα σε όλες τις ερωτήσεις που της τέθηκαν, ακόμη και σε όσες δεν ήταν ευνοϊκές για τον ανακόπτοντα, αναγνωρίζοντας ότι η οφειλή προς την καθ' ης δεν έχει ρυθμισθεί, η δε κατάθεσή της επιβεβαιώνεται, στο κρίσιμο σημείο της, από το ίδιο το από 9-10-2026 ηλεκτρονικό μήνυμα της καθ' ης, στο οποίο η ηλικία του ανακόπτοντος και η έλλειψη νεότερου τριτεγγυητή προβάλλονται ως λόγοι απόρριψης του αιτήματος ρύθμισης, ενώ η καθ' ης δεν εξέτασε μάρτυρα ούτε προσκόμισε οποιοδήποτε στοιχείο ικανό να την αναιρέσει. Από τα ως άνω αποδείχθηκε ότι ο ανακόπτων και η οικογένειά του επί σειρά ετών επιδίωξαν εμπράκτως τη ρύθμιση της οφειλής, με αιτήματα προς την καθ' ης και τη δικαιοπάροχό της, με την προσφυγή του ανακόπτοντος στον θεσμοθετημένο εξωδικαστικό μηχανισμό ρύθμισης οφειλών και, μετά την άσκηση της ανακοπής, με την προσκόμιση όλων των δικαιολογητικών που η ίδια η καθ' ης ζήτησε και την υποβολή συγκεκριμένης πρότασης, την οποία η θυγατέρα του δηλώνει έτοιμη να εξυπηρετήσει, η δε μη επίτευξη ρύθμισης δεν οφείλεται σε δική τους υπαιτιότητα, αλλά στην άρνηση της καθ' ης να εξετάσει κατ' ουσίαν οποιαδήποτε ρύθμιση, με κύριο κριτήριο την ηλικία του οφειλέτη. Στην κρίση αυτή του Δικαστηρίου βαρύνει ιδιαίτερα το γεγονός ότι, κατά σαφή νομοθετική επιλογή, προβλέφθηκε η δυνατότητα σύστασης των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, όπως είναι η καθ' ης η ανακοπή, προκειμένου ακριβώς να δοθεί μία διέξοδος στο πρόβλημα των μη εξυπηρετούμενων δανείων, μέσω της δυνατότητας των εταιρειών αυτών να προτείνουν στους οφειλέτες ευνοϊκότερους τρόπους ρύθμισης από όσους θα μπορούσε να τους προτείνει το πιστωτικό ίδρυμα, με αποτέλεσμα οι εταιρείες αυτές να έχουν αυξημένη ευθύνη κατά την άσκηση του διαχειριστικού τους έργου και υποχρέωση εξέτασης της δυνατότητας ρύθμισης της οφειλής και εξάντλησης κάθε περιθωρίου εξεύρεσης συμβιβαστικής λύσης με τον οφειλέτη, εφόσον και ο τελευταίος συνεργάζεται προς τούτο, ώστε, στην περίπτωση που ο οφειλέτης αδυνατεί να αποπληρώσει άμεσα το σύνολο της οφειλής του, πλην όμως συνεργάζεται προς την κατεύθυνση της ρύθμισής της, να αποφεύγουν την εσπευσμένη αναγκαστική εκτέλεση στην περιουσία του και να εξαντλούν τα περιθώρια εξεύρεσης συμφέρουσας και για τις δύο πλευρές λύσης διακανονισμού της οφειλής του (πρβλ. ΜΕφΑθ 146/2017 και ΜΠρΛειβ 37/2019, αμφότερες

δημοσιευμένες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η καθ' ης, όμως, όχι μόνο δεν εξάντλησε τα περιθώρια αυτά, αλλά απέκλεισε εκ προοιμίου κάθε ρύθμιση, επικαλούμενη ουσιαστικά την ηλικία του ανακόπτοντος και την έλλειψη νεότερου τριτεγγυητή, ήτοι κριτήρια που δεν συνδέονται με τη συναλλακτική συμπεριφορά του οφειλέτη και, μάλιστα, σε χρόνο κατά τον οποίο η θυγατέρα του, ηλικίας πενήντα ετών, προσφερόταν να αναλάβει η ίδια την καταβολή της προκαταβολής και των μηνιαίων δόσεων, ενώ η επίκληση από την καθ' ης ότι εξετάζει μόνο μακροπρόθεσμες λύσεις ή την εφάπαξ εξόφληση αντιφάσκει προς την ταυτόχρονη απόρριψη, για λόγους ηλικίας, κάθε μακροπρόθεσμης ρύθμισης, με αποτέλεσμα στην πράξη η μόνη αποδεκτή για αυτήν λύση να είναι η εφάπαξ εξόφληση, την οποία γνώριζε ότι ο ανακόπτων, με το συνταξιοδοτικό του εισόδημα, αδυνατεί να επιτύχει. Επιπλέον, η επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης στην κύρια κατοικία του ανακόπτοντος, στην οποία διαμένει από το έτος 1982 με τη σύζυγό του, οι οποίοι είναι αμφότεροι ηλικίας ογδόντα έξι ετών, με σοβαρά προβλήματα υγείας, η δε σύζυγός του πάσχει από χρόνια ψυχιατρική νόσο και γνωσιακή έκπτωση, και οι οποίοι, υπό τις συνθήκες διενέργειας του πλειστηριασμού, θα στερηθούν τη στέγη τους σε ηλικία στην οποία η εξεύρεση και η προσαρμογή σε νέα κατοικία είναι εξαιρετικά δυσχερής, προκαλεί σε αυτούς επαχθείς συνέπειες, οι οποίες τελούν σε προφανή δυσαναλογία προς το εξυπηρετούμενο συμφέρον της καθ' ης. Και τούτο, διότι η απαίτηση της καθ' ης, ποσού 55.563,80 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων, για την ικανοποίηση της οποίας επισπεύδεται η εκτέλεση, υπολείπεται κατά πολύ της αξίας του κατασχεθέντος ακινήτου, όπως αυτή αποτυπώνεται στην ορισθείσα τιμή πρώτης προσφοράς των 187.000 ευρώ, το ακίνητο είναι, κατά τον ισχυρισμό της ίδιας της καθ' ης, εμπραγμάτως εξασφαλισμένο υπέρ της απαίτησής της, και, συνεπώς, η ικανοποίηση της απαίτησης δεν διακυβεύεται από την αναβολή της εκτέλεσης και την εξέταση ρύθμισης, η οποία, με την προσφερόμενη προκαταβολή και τις προσφερόμενες μηνιαίες καταβολές, θα οδηγούσε σε ουσιώδη απομείωση της οφειλής εντός εύλογου χρόνου. Συνακόλουθα, από τη συμπεριφορά της καθ' ης, η οποία προηγήθηκε της επίσπευσης της εκτέλεσης και εξακολούθησε κατά την περαιτέρω πορεία αυτής, σε συνδυασμό με την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε, και δη την επί σειρά ετών άρνηση της ίδιας και της δικαιοπαρόχου της να εξετάσουν οποιοδήποτε αίτημα ρύθμισης με κύριο κριτήριο την ηλικία του οφειλέτη, τη γνώση της για την υπαγωγή της εγγυήτριας στη ρύθμιση του ν. 3869/2010, την κατοχή από αυτήν του συνόλου των οικονομικών και

ιατρικών στοιχείων του ανακόπτοντος και της συζύγου του, την απόρριψη, χωρίς αντιπρόταση, της συγκεκριμένης πρότασης ρύθμισης που της υποβλήθηκε και την πρόθεση της θυγατέρας του να αναλάβει η ίδια την εξυπηρέτησή της, καθώς και την επάρκεια της εμπράγματης εξασφάλισής της, η άσκηση του δικαιώματος της καθ' ης για αναγκαστική εκτέλεση στην κύρια κατοικία του ανακόπτοντος καθίσταται μη ανεκτή κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου και εμφανίζεται αδικαιολόγητη και καταχρηστική. Συνεπώς, μολονότι ο δανειστής, όπως έχει δικαίωμα από τη σύμβαση, αποφασίζει να εισπράξει την απαίτησή του, διότι τούτο αποτελεί δικαίωμα συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας (διαχείρισης) αυτός μπορεί να αποφασίζει, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ενόψει των ανωτέρω, υπάρχει υπέρβαση και μάλιστα προφανής των αρχών της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του οικονομικού και κοινωνικού σκοπού του δικαιώματος, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχ. ΙΙ νομική σκέψη της παρούσας.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, ο κρινόμενος δεύτερος λόγος της ανακοπής πρέπει να γίνει δεκτός ως ουσιαστικά βάσιμος ως προς το σύνολο των προσβαλλόμενων πράξεων, και δη και ως προς την από 16-2-2026 επιταγή προς πληρωμή, καθόσον τα περιστατικά από τα οποία, κατά τα προεκτεθέντα, προκύπτει η καταχρηστική συμπεριφορά της καθ' ης, ήτοι η επί σειρά ετών άρνηση της ίδιας και της δικαιοπαρόχου της να εξετάσουν οποιοδήποτε αίτημα ρύθμισης της οφειλής λόγω της ηλικίας του ανακόπτοντος, παρά την προσφυγή του τελευταίου και στον εξωδικαστικό μηχανισμό ρύθμισης οφειλών, και η γνώση της ειδικής διαδόχου, ήδη από το έτος 2022, για την υπαγωγή της εγγυήτριας στη ρύθμιση του ν. 3869/2010, είναι προγενέστερα της σύνταξης και επίδοσης της επιταγής, με την οποία εκκίνησε η ενιαία διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης που επισπεύδει η καθ' ης σε βάρος της κύριας κατοικίας του ανακόπτοντος (άρθρο 924 ΚΠολΔ), η δε μεταγενέστερη απόρριψη από την καθ' ης, για τους ίδιους λόγους, της πρότασης ρύθμισης που της υποβλήθηκε επιβεβαιώνει ότι η στάση της αυτή ήταν πάγια και είχε ήδη διαμορφωθεί κατά τον χρόνο επίδοσης της επιταγής. Παρέλκει δε η έρευνα της νομικής και ουσιαστικής βασιμότητας του πρώτου λόγου της ανακοπής, επειδή με την αποδοχή του δεύτερου λόγου ικανοποιείται πλήρως το αίτημα για ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσης (ΕφΑθ 4359/2021, ΕφΑιγ 125/2019, ΕφΘεσ 2175/2017, ΕφΑθ 1294/2009, ΕφΘεσ 2292/2006 και ΕφΑθ 5824/2001, άπασες δημοσιευμένες στην ΤΝΠ

ΝΟΜΟΣ). Κατόπιν τούτων, πρέπει να γίνει δεκτή η υπό κρίση ανακοπή ως ουσιαστικά βάσιμη και να ακυρωθούν η από 16-2-2026 επιταγή προς πληρωμή, που συντάχθηκε κάτω από αντίγραφο του με αριθμό 17198/2025 πρώτου εκτελεστού απογράφου της με αριθμό 17253/2025 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η με αριθμό 5040/20-4-2026 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Γεωργίου Χαρ. Λιακόπουλου και το με αριθμό 5047/29-4-2026 απόσπασμα αυτής. Τέλος, η καθ' ης πρέπει να καταδικασθεί, λόγω της ήττας της, στην καταβολή των δικαστικών εξόδων του ανακόπτοντος, κατόπιν σχετικού αιτήματός του (άρθρα 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ α) την από 16-2-2026 επιταγή προς πληρωμή, που συντάχθηκε κάτω από αντίγραφο του με αριθμό 17198/2025 πρώτου εκτελεστού απογράφου της με αριθμό 17253/2025 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, β) τη με αριθμό 5040/20-4-2026 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Γεωργίου Χαρ. Λιακόπουλου και γ) το με αριθμό 5047/29-4-2026 απόσπασμα της ως άνω έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης του ίδιου δικαστικού επιμελητή.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης η ανακοπή στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων του ανακόπτοντος, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400,00) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα, την 24η-11η-2026, δίχως την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ **Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ**